

Este **5 de marzo** celébrase o **Día Mundial da Eficiencia Enerxética** para reflexionarmos sobre o uso da enerxía e os impactos que no ambiente ten a súa produción, transporte e consumo. Con tal motivo, as administracións promoven na cidadanía hábitos de aforro, mentres só adoitan medidas illadas ou conxunturais obrigadas pola crise e manteñen políticas de despilfarro. As estratexias de aforro, eficiencia e suficiencia enerxética deberan ser transversais, mais fican esquecidas fronte ás grandes infraestruras e proxectos faraónicos. A mesma Xunta, que neste día propón o xogo

["Se enerxía queres aforrar, pola túa casa debes empezar"](#)

debería aplicarse o conto: a

Cidade da Cultura

, por exemplo, é o paradigma da ineficiencia: con só 2 dos 6 edificios abertos xa gasta **12.000€ ao mes**

en calefacción (de gas), o equivalente a 671 fogares. Ninguén pensou en instalar calefacción solar no Gaiás enchendo de placas os milleiros de m

2

de teitos planos do complexo?

Moitos edificios e instalacións administrativas presentan deficientes illamentos, manteñen as luces acesas case todo o día ou as calefaccións e aires acondicionados en niveis pouco recomendábeis, que mesmo poden orixinar problemas de saúde. Tampouco hai que esquecer o hipertrofiado parque móbil público, pragado de vehículos de alta gama e consumos estratosféricos, que mesmo agardan cos motores acesos e as calefaccións prendidas polos seus distinguidos ocupantes. Neste país é case unha utopía pensar nun conselleiro acudindo á Xunta en bicicleta ou en transporte público, como fan moitos responsábeis institucionais dende hai décadas en diversos países de Europa.

As administracións están instaladas na **cultura da exclusividade e o despilfarro**, esquecendo que para que a cidadanía acreditemos nas súas medidas e campañas de aforro, primeiro terían que dar exemplo. Porén, máis aló de medidas testemuñais ou conxunturais, a maioría das veces obrigadas pola crise e os altos custos da enerxía, as administracións seguen insistindo en políticas desbaldidoras de recursos e que causan graves impactos ambientais. Programas de infraestruturas de comunicación por estrada como o MOVE ("o 80% dos galegos van ter a menos de 10 min. unha vía de alta capacidade" Feijóo dixit), absorben milleiros de millóns de euros e fomentan o abuso do automóbil particular.

Ena política enerxética, o produtivismo é o que manda: o vixente

[Plano Enerxético \(148 Kb\)](#) deseñou un horizonte maior consumo de enerxía e pretende incrementar a capacidade de xeración, mais pouco di do aforro. Sería máis acaída unha planificación enerxética na que o control sobre a demanda e o estímulo do aforro e a eficiencia contribuiran a

desvencellar o crecemento económico do incremento da produción e consumo de enerxía

. Neste horizonte, as fontes renovábeis deberían desempeñar un papel fundamental, mais non unicamente como complemento ou engadido ás fontes non renovábeis: deberíase incidir no seu carácter de alternativas, ao carbón, os derivados do petróleo e tamén ao gas natural.

As políticas enerxéticas deberían incluír tamén planos de **fomento da enerxía solar** (térmica e fotovoltaica) a nivel doméstico e de PEMES, con obxectivos cuantificados e temporalizados e orzamentados, xa que a actual dotación económica do INEGA e IDAE resulta claramente insuficiente dada a crecente demanda social e o novo Código Técnico da Edificación. Candos millóns de metros cadrados de teitos están desaproveitados nos polígonos industriais, hospitais, colexios... cando podían estar xerando enerxía e auga quente e contribuíndo ao auto-abastecemento destas instalacións, abaratando os custos e reducindo as emisións de GEIs?

En cando ao **aforro**, este debería estar orientado preferentemente a aqueles sectores económicos con maior consumo, alén das administracións públicas, e debería excluír a subvención directa. A Xunta de Galiza debería poder intervir sobre a política tarifaria aplicada aos grandes consumidores industriais, moitos deles asociados á queima de recursos non renovábeis e altamente contaminantes, responsábeis de boa parte das emisións de GEIs de Galiza.

Finalmente, o compromiso da cidadanía é chave para virar cara a sustentabilidade o actual modelo enerxético. Por iso é preciso complementar as políticas de aforro con planos de

divulgación social e educación ambiental

acordes coa crecente co-responsabilización da cidadanía na xestión dos recursos naturais. Mais é preciso que antes as institucións públicas den exemplo e desenvolvan medidas tendentes a mellorar o aforro, a eficiencia e a suficiencia enerxética nas súas instalacións e servizos: mentres, á cidadanía non nos vai valer con boas palabras e xogos de rol.